

פרשת בא

וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה ה' (יב, כח)

פירש רש"י וילכו ויעשו "אף ההליכה מנה הכתוב ליתן שכר להליכה ושכר לעשיה".

מתבאר דכל דרך לצורך מצוה היא לבדה ג"כ מצוה. ולכך יש שתי פעמים שכר, הן להליכה והן למצוה. וכן אמרו חז"ל (ברכות יא.) ובלכתך בדרך פרט לחתן, שהעוסק במצוה בין חתן בין "דרך" למצוה הרי הוא עוסק במצוה, כמו שביארה הגמרא שם מה דרך רשות אף כל רשות. ע"ש. וע"ע סוכה (כה.).

וגדולה מזו אמרו חז"ל (פסחים ח:): שלוחי מצוה אין ניזוקין לא בהליכתן ולא בחזירתן. ומספרת הגמרא (שם) ששאלו את רב על התלמידים שגרים בבקעה וצריכים לילך בהשכמה וכן אחר חשיכה לבית המדרש ללמוד אם יש חשש, ואמר להם: יבואו עלי ועל צוארי. כלומר שאין חשש. הרי לנו כי האדם שעוסק במצוה אל לו לפחד. והטעם פשוט כי האדם בעצם עיסוקו במצוה הרי הוא מתקשר לבורא עולם, ואז יגדל פי כמה עין ה' עליו.

ומכאן, כל היוצא לדרכו לכיוון הכולל ללמוד, או כאשר יוצא להתפלל בבית הכנסת, ידע נאמנה: כי כל פסיעה ופסיעה היא מצוה, כי גם "הכשר מצוה" נחשב כמצוה ממש, ובפרט שאמרו חז"ל ע"ז (סוטה כב.) "שכר פסיעות יש". ע"ש. וז"ש בפרשה: וילכו ויעשו - כי כיונו במחשבתם: ש"ההליכה והפסיעות לשם מצוה הם". כי קי"ל (ברכות יג.) מצוות צריכות כונה. וכן פסק הש"ע (סימן ס).

ועוד לימדונו רבותינו (במכילתא שם) הובא בפירוש רש"י: וילכו ויעשו, איך יתכן הרי פרשה זו של פסח נאמרה בראש חודש ניסן ואילו עשית הפסח לא היה עד י"ד לחודש, וא"כ מהו וילכו ויעשו? אלא "מכיון שקבלו עליהם לעשות מעלה עליהם הכתוב כאילו עשו"! הרי לפנינו "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה" וע"ע קידושין (מ:) וברכות (ו.).

צא וראה מה שכתב אחד הקדמונים שו"ת תשב"ץ (ח"ג סימן פר"ח) שנשאל שהלא ידוע מי שבא לארץ ישראל זוכה למעלות גבוהות וזכויותיו גדולות ונמחלים עונותיו (ע' כתובות קי: והלאה) ומי שבא לעלות ומת בדרך ולא עלה, האם יש לו כל הזכויות כאילו נקבר בארץ או לא? והשיב להם: כבר אמרו חכמים מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה ומעלה עליו הכתוב כאילו עשאה. עכ"ד. והוסיף בשו"ת מהרי ברונא (סימן עז) שאפילו גלגול מחילות לא יצטרך. ואשר ע"כ כמה טוב שבכל עת יחשוב האדם רק טוב ולעשות טוב

מקור: הרב אלעזר רז שליט